

บทที่ 564 สถานการณ์ยิ่งทวีความรุนแรง

ตอนที่ฉู่จวินหลันมา นางนั่งรถม้าที่จวนฮูหยินหานเหมย จัดเตรียมไว้ แต่พอลงเขาพร้อมกับจางฝาน กลับพบว่ารถม้า รวมถึงสาวใช้ที่มากับรถได้หายไปอย่างไร้ร่องรอยแล้ว

ทั้งสองยืนอยู่ตรงเชิงเขา หันหน้ามองกันครู่หนึ่ง

ฉู่จวินหลันส่ายหน้า จากนั้นถอนหายใจกล่าว “ดูท่าแล้ว แม้แต่สาวใช้ที่มาส่งเทียบเชิญก็คงเป็นตัวปลอมเช่นกัน”

จางฝานพยักหน้า “ฝ่ายนั้นตั้งใจวางแผน ขณะที่ชายา ชื่อจื่อไม่ได้ระวัง ย่อมป้องกันได้ยาก โชคดีที่ท่านเตรียมตัวไว้ ก่อน จึงไม่ตกหลุมพราง”

ครั้นนึกถึงเซียวซวีที่ช่วงนี้เป็นกังวลเรื่องของนางอยู่ ตลอด ฉู่จวินหลันก็อดยิ้มออกมาไม่ได้ “ตอนนี้ยังไม่ต้องรีบกลับ จวน พวกเราไปค่ายทหารของกองทัพรัชทายาทก่อน ไปบอก ชื่อจื่อให้สบายใจแล้วค่อยกลับก็ยังไม่สาย”

“ขอรับ” จางฝานพยักหน้า

จากนั้นทั้งสองก็ไปยังหมู่บ้านใกล้เคียง ซ้อม้าสองตัว ก่อนที่ฉู่จวินหลันกับจางฝานจะมุ่งหน้าไปยังค่ายทหารของ กองทัพรัชทายาท

เมื่อมาถึงบริเวณใกล้ค่าย ทั้งสองก็ลงจากม้า ฉู่จวินหลัน ยื่นสายบังเหียนให้จางฝาน ยิ้มกล่าว “รบกวนเจ้ารอนี่สักครู่”

จางฝานรู้ว่าด้วยฐานะของฉู่จวินหลัน ไม่สะดวกพาเขา เข้าไปด้วย โดยเฉพาะต่อหน้าชื่อจื่อ จึงพยักหน้ารับ แล้วพาม้า ไปกินหญ้าตรงทุ่งหญ้าที่อยู่ใกล้ๆ

ฉู่จวินหลันจึงเดินเข้าไปยังหน้าค่ายเพียงลำพังด้วยความคุ้นเคยเส้นทางเป็นอย่างดี เมื่อไปถึงก็ให้คนไปแจ้งข่าว เรียกเซียวชวี่ออกมา

เซียวชวี่ออกมาเร็วกว่าปกติ ก้าวเท้าอย่างเร่งรีบจน ชายเสื้อพลิ้วไหวไปตามแรงลม เมื่อเห็นฉู่จวินหลัน เขาก็ชะงัก สำนวณางตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า จากนั้นจึงรีบเดินเข้าไป คว้ามือนาง “เจ้าไม่เป็นอะไรใช่ไหม”

“ไม่เป็นอะไร ท่านจัดการเรียบร้อยเช่นนั้น ข้าจะเป็นอะไรไปได้อย่างไร”

เซียวชวี่ยังคงขมวดคิ้วแน่น ด้วยความร้อนใจ เขาไม่ทันรู้ตัวว่าตนยังจับมือฉู่จวินหลันอยู่ ก่อนจะพานางไปยังพื้นที่โล่งด้านข้าง

บริเวณนั้นโล่งกว้าง จึงไม่สามารถแอบฟังได้

“เมื่อครู่โหยวเหมิงส่งคนมาแจ้งข้า ว่าวันนี้เจ้าโดนซุ่มโจมตีบนเขาจริง ๆ งานเลี้ยงก็เป็นของปลอม ไม่มีแขกคนอื่นไปเลย ซิงซิง ตอนนี้เจ้ากำลังทำอะไรกันแน่ เหตุใดถึงอันตรายถึงเพียงนี้ หน่วยทหารรักษาพระองค์หน่วยหน้าควรอยู่ใต้การควบคุมของฝ่าบาท เหตุใดพวกเขาจึงจ้องเล่นงานเจ้าข้าแล้วข้าเล่าเช่นนี้”

ฉู่จวินหลันยิ้มเล็กน้อย สีหน้ายังคงสงบนิ่ง แต่ในใจกลับเรียบเรียงคำพูดอยู่หลายตลบ

เมื่อมองใบหน้าหล่อเหลาไร้ที่ติของเซียวชวี่ และสายตาที่เต็มไปด้วยความห่วงใย ฉู่จวินหลันแม้จะมีอาจบอกรื่องที่ตนกำลังตามหาตำรับหลีหุนได้ แต่ก็เลือกจะบอกความจริงบางส่วน

“อย่าเพิ่งร้อนใจเลย ดุสิ เหนือออกมากเพียงนี้ หากท่าน
อยากรู้ ข้าก็บอกได้”

ฉุจวินหลันจึงเล่าเรื่องความเกี่ยวข้องระหว่างตนกับ
หลี่ฮู่ยี่ให้เชียวชวีฟัง

เชียวชวีแม้จะรู้มาก่อนว่าฉุจวินหลันมีความเกี่ยวพันกับ
คนของหลี่ฮู่ยี่ แต่เขาไม่คิดว่านางจะเป็นถึงผู้ถือป้ายคำสั่งของ
หลี่ฮู่ยี่

เขาอยู่ใกล้ชิดฮ่องเต๋ ย่อมรู้ดีว่าความผิดนี้ร้ายแรง
เพียงใด สีหน้าจึงซีดเผือดในทันที

“ซิงซิง สถานการณ์เช่นนี้ไม่ดีแน่ เจ้าก็รู้ว่าฝ่าบาท
ระแวงหลี่ฮู่ยี่เพียงใด ในสายตาของพระองค์ หลี่ฮู่ยี่คือกลุ่ม
ต่อต้านราชสำนัก ทุกคนล้วนสมควรถูกกำจัด แต่เจ้ากลับ
กลายเป็นหนึ่งในนั้น มิหนำซ้ำยังเป็นถึงผู้มีอำนาจ หากเรื่องนี้
ถึงหูฝ่าบาท เกรงว่าเจ้าจะตกอยู่ในอันตราย”

ฉุจวินหลันยิ้มกล่าว “อย่ากังวลไป ข้าคิดว่าฝ่าบาทน่าจะ
รู้แล้วว่าข้ามีบทบาทในหลี่ฮู่ยี่อยู่บ้าง ก่อนหน้านี้พระองค์ยังเคย
ถามข้าเรื่องหลี่ฮู่ยี่ด้วยซ้ำ”

เชียวซวีก็หันหน้าครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะพยักหน้า “เช่นนี้ยิ่งอันตราย ฝ่าบาทเชื่อใจข้า เป็นไปได้มากกว่าจะมองเจ้า เป็นพวกเดียวกัน ที่พระองค์ไม่เข้าแทรกแซงความสัมพันธ์ของ เจ้ากับหลี่ฮู่ อาจเป็นเพราะต้องการใช้เจ้า หากวันหนึ่งพระองค์ ต้องการให้เจ้าเป็นสายลับ เกรงว่าคนของหลี่ฮู่จะไม่ปล่อยเจ้า ไปแน่”

ครั้นเชียวซวีวิเคราะห์มาถึงตรงนี้ ก็ยิ่งตกใจจนหน้า สีดเผือด ขมวดคิ้วแน่น “เช่นนี้ไม่เหมาะสมอย่างยิ่ง หากเป็นเช่นนั้น เจ้าคงต้องติดอยู่ระหว่างฝ่าบาทกับหลี่ฮู่ ลำบากใจทั้งสองฝ่าย หากควบคุมสมดุลไม่ได้จะอันตรายเกินไป”

จู่จวินหลันยิ้มกล่าว “ไม่เป็นไร ข้ารู้ขอบเขตดี คนของ หลี่ฮู่ใช้หน่วยทหารรักษาพระองค์หน่วยหน้ามาจับตัวข้าก็ เพราะบันทึกลับตระกูลซีเท่านั้น หากพูดให้ตรงกว่านั้น พวกเขา ต้องการเทียบยามตะ ในเมื่อยังต้องการสิ่งนี้ ก็ยอมไม่ฆ่าข้า ข้ายังมีประโยชน์อยู่”

ถึงแม้เชียวซวีจะได้ยินเช่นนั้น แต่กลับไม่ผ่อนคลายลง แม้แต่น้อย เขากล่าวอย่างกังวล “ซิงซิง ตอนนี้อยู่ทรภพ มีข่าวลือบางอย่าง เกรงว่าเจ้าอาจยังไม่รู้”

ข่าวลือ?

ฉู่วินหลันเอียงศีรษะเล็กน้อย ปอยผมเส้นหนึ่งหลุดลง มาพาดบนบ่า นางยกนิ้วเรียวขึ้นพันเล่นโดยไม่รู้ตัว ต่างหูมุก แกว่งไกวอยู่ข้างแก้ม ขับให้ใบหน้างดงามยิ่งขึ้น

เซียวชวี่อดที่จะยกมือขึ้นลูบหน้าผากนางเบาๆ ไม่ได้ ก่อนจะกล่าว “เกี่ยวกับบันทึกลับตระกูลซี ข่าวลือได้เปลี่ยนไปแล้ว เดิมทีผู้คนเพียงลือกันว่าในนั้นมีเทียบยาอมตะ สามารถทำให้คนเป็นอมตะไม่แก่ตาย แต่ตอนนี้กลับมีข่าวลือ ว่าหากใครได้บันทึกลับตระกูลซีมาครอบครอง คนผู้นั้นก็จะได้ครองใต้หล้า”

“หา” ฉู่วินหลันชะงักมือทันที ดวงตากลมโตเบิกกว้าง ด้วยความไม่อยากเชื่อ “นี่มัน... ยกย่องหมออย่างพวกเรา มากเกินไปหรือไม่ แค่อำราการแพทย์เล่มหนึ่ง จะครองใต้หล้าได้หรือ คิดว่าเป็นคัมภีร์สวรรค์หรืออย่างไร”

เซียวชวี่ยิ้มแห้งก่อนจะกล่าวต่อ “ข่าวลือก็แพร่กันเช่นนี้ อีกทั้งยังเล่ากันละเอียดจนคนอดเชื่อไม่ได้ มีหน้าซ้ำยังเล่าแตกต่างกันไป บางคนบอกว่าตำรับแต่ละบทของบันทึกลับตระกูลซีเปรียบเสมือนชิ้นส่วนหนึ่ง หากรวบรวมครบทั้งหมด

ก็จะประกอบเป็นแผนที่ชุมทรัพย์ได้ ชุมทรัพย์นั้นมีค่ามากพอจะ
สั่นคลอนรากฐานราชสำนัก เมื่อเทียบกับขาลือเลือนลอยอื่นๆ
เช่นนี้กลับดูน่าเชื่อถือที่สุด”

ณัฐวิมลหันได้ยินแล้วก็ยิ้มขึ้น “นี่มัน...ทำเอาข้าพูด
ไม่ออกจริงๆ”

เชียวขวัญถอนหายใจ “ดังนั้นนี้อาจเป็นเหตุผลที่คนของ
หลีสู้พยายามทุกวิถีทางที่จะเอาบันทึกลับตระกูลซีจากเจ้า”

ณัฐวิมลหันถึงกับหัวเราะไม่ได้ร้องไห้ไม่ออก

“พวกเขาคิดอะไรกันอยู่ หากข้ามีบันทึกลับตระกูลซี
ตามที่พวกเขาพูดจริง ข้าคงเอาไปยึดครองได้ตัวเองแล้ว
หรือไม่ก็ไปหาชุมทรัพย์ให้ร่ำรวยล้นฟ้า จะรอให้พวกเขามาแย่ง
ทำไมกัน”

เชียวขวัญยิ้มเล็กน้อย แต่สีหน้ายังเต็มไปด้วยความกังวล
“เจ้าต้องระวังตัวให้มาก หากมีอะไรเกิดขึ้นอีกก็ต้องบอกข้า
แม้ข้าจะช่วยเรื่องอื่นไม่ได้มากนัก แต่เรื่องเส้นสาย ข้ายังพอมี
อยู่บ้าง”

“รู้แล้ว” ฉู่จวินหลันยิ้มกล่าวต่อ “ข้าเชื่อว่าพวกเขาคงไม่มีเวลามาหาเรื่องข้าเร็ว ๆ นี้หรอก คุณชายเย่รีบรุดมาครั้งนี้หลังกลับไป ภายในหน่วยทหารรักษาพระองค์หน่วยหน้าคงต้องมีการกวาดล้างอะไรบางอย่าง”

เซียวชวีฟังแล้วรู้สึกไม่ค่อยสบายใจ จึงหลุดถามออกมา “เจ้าวางใจเขามากถึงเพียงนั้นเซียวหรือ”

ฉู่จวินหลันกะพริบตาพริบ ก่อนจะหัวเราะออกมา “ท่านคงไม่หึงข้าเพราะเรื่องนี้ใช่หรือไม่”

“จะเป็นไปได้อย่างไร”

เซียวชวีกระแอมกระไอเบา ๆ แล้วเบือนสายตาทหนีท่าทางเช่นนั้นทำให้ฉู่จวินหลันอารมณ์ดีขึ้นจนหัวเราะลั่นออกมา

อารมณ์ดีเช่นนั้นคงอยู่จนกระทั่งฉู่จวินหลันกลับถึงจวน

ทันทีที่ก้าวเข้าไปในเรือนจิ้งเซวียน ก็เห็นจื่อเยียนเดินกลับไปกลับมาในลานเรือนอย่างกระวนกระวาย

“เกิดอะไรขึ้น หาอะไรอยู่หรือ”

จื่อเยียนได้ยินเสียงก็หันกลับมาอย่างรวดเร็ว สีหน้า
เปี่ยมด้วยความดีใจ “ยายาซื้อจื่อ ท่านกลับมาแล้ว! บ่าวไม่ได้
ทำของหายเจ้าคะ เพียงแต่รอท่านอยู่ เมื่อครูจื่อชวนส่งข่าวมา
บอกว่าอวีเฟยดูเหมือนอารมณ์ไม่ดีนัก อีกทั้งทำทางยังไม่ค่อย
ปกติ หากท่านกลับมาแล้วให้รีบไปดูเจ้าคะ”

บทที่ 565 หุ่นหั่นปล้นแล่น

ฉู่จวินหลันได้ยินแล้วตกใจอย่างยิ่ง คิ้วขมวดแน่นขึ้นทันที

“อยู่ดีๆ ทางอวี๋เฟยจะเกิดเรื่องขึ้นได้อย่างไร” ฉู่จวินหลันเรียกจื่อเยียนให้ตามมาด้วย แล้วรีบมุ่งหน้าไปยังเรือนใหญ่ทันที

จื่อเยียนเดินตามพลาংกล่าว “ป้าเองก็ไม่ทราบเจ้าคะ จื่อหยวนบอกว่านางรู้สึกว้าวี๋เฟยดูเหมือนมีอะไรในใจ อีกทั้งตั้งแต่เช้าก็เอาแต่ร้องจะกินโน่นกินนี่ อาหารบำรุงที่ท่านจัดไว้ก็ไม่ยอมกินดีๆ กลับจะกินแต่ของที่ปกติท่านห้ามไม่ให้แตะ แต่จริงๆ นางก็ไม่ได้ทำอะไรเกินเลยนัก แต่สภาพของอวี๋เฟย... ดูแล้วไม่ปกติจริงๆ เจ้าคะ”

ฉู่จวินหลันพยักหน้า คิ้วขมวดแน่นด้วยความกังวล หรือว่าจะมีเรื่องอะไรเกิดขึ้นขณะที่นางไม่อยู่? มิฉะนั้นนั่นหมีนคงไม่นิสัยเปลี่ยนแปลงอย่างกะทันหัน ถึงขั้นไม่ทำตามคำแนะนำของแพทย์เช่นนี้

ทั้งสองเดินมาถึงเรือนใหญ่ก็เห็นชุนมามาที่นาง
มอบหมายให้คอยดูแลจ้อยวน ยืนชะเง้อมองอยู่หน้าประตู
พอเห็นนางมา สีหน้าของอีกฝ่ายก็ผ่อนคลายลงทันที รีบก้าว
เข้ามาต้อนรับ

“ชยาซือจื่อ” ชุนมามาคำนับ “จ้อยวนสั่งให้บ่าวมารอรับ
ท่านอยู่ที่นี้เจ้าค่ะ”

“อวีเฟยเป็นอย่างไบบ้าง” ฉู่จวินหลันก้าวเรรวรากับ
สายลม

ชุนมามาริบบตามไปพลางหอบเล็กน้อย ก่อนจะตอบเสียง
เบา “เรียนชยาซือจื่อ อวีเฟยยังกินอยู่เจ้าค่ะ เมื่อครู่เพิ่งสั่ง
ให้จ้อยวนไปเตรียมไถ่ย่างมาอีกตัว”

ฉู่จวินหลันขมวดคิ้ว กินอย่างตะกละเช่นนี้ไม่ใช่เรื่องดีแน่

นางกำนัลหน้าประตูรีบเข้าไปแจ้งข่าว จากนั้นยกมา
ลูกบิดขึ้นทั้งสองข้าง ฉู่จวินหลันก้าวข้ามธรณีประตู อ้อมมากัน
ไม้ลายแคะสลักเข้าไปยังห้องโถงด้านหน้า ก็เห็นว่าบนโต๊ะ
แปดเขียนปูผ้าสีแดงสดมีอาหารวางอยู่แปดจาน พร้อมของว่าง

ผลไม้หลากหลาย นัวหมื่นซึ่งสวมอาภรณ์สีแดงสำหรับอยู่เรือน
นั่งอยู่หน้าโต๊ะ กำลังถือชาหมุดุนกินอย่างเอร็ดอร่อย

ลีเซียงนำบรรดานางกำนัลยืนรับใช้อยู่มุมหนึ่ง ส่วน
เสี่ยวสีกำลังใช้มีดเงินเล็กๆ แล่เนื้อขาแกะย่างให้นัวหมื่นอย่าง
ตั้งอกตั้งใจ

จื่อหยวนยืนอยู่ข้างนัวหมื่น สีนหน้าเต็มไปด้วยความกังวล
หลายครั้งอยากเอ่ยปากแต่ก็หยุดไว้ ครั้นเมื่อเห็นจู่จวินหลัน
จึงโล่งใจขึ้นอย่างเห็นได้ชัด

“การระอวีไฟย” จู่จวินหลันคำนับ

นางกำนัลและขันทีต่างคำนับจู่จวินหลัน “การระชายา
ซื่อจื่อ”

นัวหมื่นกลืนเนื้อก่อนจะโบกมือ “ท่านมาพอดี มานั่งกิน
เป็นเพื่อนข้าเถิด พวกเจ้าทั้งหมดออกไปเสีย ให้ชายาซื่อจื่อ
คอยรับใช้ก็พอ”

“เจ้าคะ” ลีเซียง จื่อหยวน เสี่ยวสีและคนอื่นๆ ต่างคำนับ
แล้วถอยออกไป

จื่อหยวนยังอยากจะบอกอะไรกับฉู่จวินหลัน แต่เมื่อ
อวีเฟยออกคำสั่ง นางก็มีอาจอยู่ต่อได้ ทำได้เพียงส่งสายตา
เป็นห่วง ก่อนจะออกไปพร้อมกับจื่อเยียน

ฉู่จวินหลันมองท่าทางกินไม่เลือกของนิ้วหมื่นแล้วกล่าว
อย่างกังวล “เจ้ากินแบบนี้ไม่ได้ การกินเช่นนี้ไม่ดีต่อร่างกาย
และไม่ดีต่อเด็กในครรภ์ของเจ้า”

นิ้วหมื่นหยิบเนื้ออย่างชิ้นหนึ่งยัดเข้าปาก เคี้ยวจนแก้มป่อง
“ไม่เป็นไร อย่ามองว่าข้าตัวเล็กเช่นนี้ ความจริงข้ากินเก่งมาก
อยู่ในวัง ข้าก็ต้องระวังอาหารไม่สะอาดมาตลอด ไม่เคยได้กินอิ่ม
สักครั้ง มาถึงจวนท่านแท้ๆ จะกินให้อิ่มหนอยไม่ได้หรือ อีกอย่าง
ข้าเองก็ไม่อยากได้เด็กคนนี้อีกแล้ว”

ฉู่จวินหลันตกใจจนสีหน้าถอดสี “อยู่ดีๆ เหตุใดเจ้าถึง
ไม่อยากได้เด็กคนนี้อีกแล้วเล่า”

นิ้วหมื่นยัดอาหารเข้าปากพลางพูดอู้ “ข้าเข้าใจอย่าง
ถ่องแท้แล้ว ลูกของข้าไม่ได้รับการอวยพรหรือคาดหวังจากใคร
เลย ชูก๊วยเฟยเอาแต่คิดหาทางทำร้ายพวกเรา ต่อให้ข้าฝัน

สิบเดือนคลอดอกมาได้ ก็ใช้ว่าจะเลี้ยงไว้ข้างกายได้ ลูกข้า
อาจถูกทำร้ายตายเมื่อไหร่ก็ไม่รู้”

นิ้วหมิ่นเงยหน้ากลืนคำใหญ่ ก่อนจะเอื้อมมือไปหยิบของ
หวานต่อ แต่ถูกฉมูจวินหลันยกมือขวางไว้

“เรื่องเหล่านี้ยังไม่เกิดขึ้นเลย เหตุใดต้องรีบตัดสินใจ
เช่นนี้ เปรียบเหมือนพวกเรา ทุกคนล้วนรู้ว่ามนุษย์ย่อมต้องตาย
ในสักวัน แล้วจะไม่ใช่ชีวิตเพราะกลัวตายหรือ”

นิ้วหมิ่นวางมือลง ขมวดคิ้วกล่าวว่า “ข้าควบคุมเรื่องเป็น
ตายไม่ได้ แต่ลูกในท้องของข้าจะเอาหรือไม่เอา ข้ายังตัดสินใจ
เองไม่ได้หรือ ชูกุ้ยเพยคอยเล่นงานข้าทุกทาง แม้แต่คนรอบตัว
ข้าก็ล้วนเป็นคนที่นางแทรกเข้ามา หากเด็กคนนี้คลอดอกออกมา
ตามกฎหมายก็ไม่ได้ให้ข้าเลี้ยงเอง ไม่รู้ว่าจะถูกกดน้ำตาย ทำร้าย
จนตาย หรือป่วยตายอย่างไม่มีสาเหตุเมื่อไหร่”

นิ้วหมิ่นพูดถึงตรงนี้ก็เงยหน้ามองฉมูจวินหลัน ดวงตา
ยังคงใสซื่อ น่าเอ็นดูดังเดิม “แทนที่จะต้องเจ็บปวดจากการ
สูญเสียลูกในภายหลัง สู้ไม่ให้กำเนิดเสียเลยดีกว่า บางทีข้า
ยังอาจใช้เด็กคนนี้ใส่ร้ายชูกุ้ยเพย กำจัดอุปสรรคหนึ่งไปได้ด้วย

ข้ายังอายุน้อย อนาคตก็ยังมีลูกได้อีก หากอยากมีลูก รอให้
กำจัดซุกก๊วยเพยได้ก่อนค่อยมีใหม่ก็ยังไม่สาย”

สีหน้าของฉู่จวินหลันยังคงเรียบเฉย ทว่าเป็นครั้งแรกที่
นางใช้สายตาพิณิจพิเคราะห์มองสีหน้าของอีกฝ่ายอย่างจริงจัง

คำพูดของนิ้วหมื่นเมื่อครู่ทำให้นางรู้สึกหนาวเย็นไปถึง
กระดูก วังหลวงเป็นสถานที่ที่กลืนกินผู้คนจริง ๆ คนที่เคย
บริสุทธิ์อ่อนโยน บัดนี้กลับกลายเป็นคนที่คิดจะใช้ลูกของตน
เป็นเครื่องมือทำร้ายผู้อื่นอย่างเลือดเย็น

ฉู่จวินหลันอดถามกลับไม่ได้ “แต่ถึงจะไม่มีซุกก๊วยเพยก็ยัง
มีสนมอื่นๆ อีก เจ้ามองว่าใช้เด็กคนนี้กำจัดซุกก๊วยเพยเป็น
แผนการที่ดี แล้วหลังจากซุกก๊วยเพยเล่า หากยังมีคนอื่นที่อยู่
เหนือเจ้าขึ้นมาอีก เจ้าจะทำอย่างไร”

นิ้วหมื่นกลับโบกมืออย่างองอาจ “จะกลัวอะไร ขอเพียง
ข้าได้เป็นฮ่องเฮา ครองตำแหน่งในวังหลัง ก็ไม่ต้องกังวลอะไร
อีก ถึงตอนนั้นสนมเหล่านั้นก็เป็นแค่อนุไม่ใช้หรือ”

จากนั้นสีหน้าก็อ่อนลง นางหยิบผ้าเช็ดมือแล้วดึงมือ
ฉู๋จวินหลันมากุมไว้ “พี่หญิง ท่านจะช่วยข้าใช่หรือไม่ ท่านมี
ความสามารถมาก หากท่านช่วย ข้าก็ไม่ต้องกังวลอะไรอีก”

ฉู๋จวินหลันได้ยินแล้วใจเย็นเฉียบ รู้สึกเหมือนตนกำลังจะ
ไม่รู้จักรั้วหมื่นคนนี้อีกต่อไป

บางทีอาจเป็นเพราะนางมองคนผิดไป บางทีรั้วหมื่นอาจ
เป็นเช่นนี้มาตั้งแต่แรก เพียงแต่นางไม่เคยสังเกตก็เท่านั้น

จากคำพูดเมื่อครู่ก็เห็นได้ชัด คนผู้นี้ไม่เพียงมีความ
ทะเยอทะยานและความโหดเหี้ยม แต่ยังโง่เขลาและเห็นแก่ตัว
อีกด้วย การครองวังหลังทั้งหมดจะง่ายเพียงนั้นหรือ ให้ช่วย...
หรือว่ายังคิดจะให้นางไปวางยาสนมทั้งหมดหรืออย่างไร

ฉู๋จวินหลันถอนหายใจ “ข้าช่วยปรับสภาพร่างกายให้เจ้า
ได้ แต่หากเจ้าคิดจะใช้เด็กคนนี้กำจัดซูกัยเฟย ข้าคงต้องกล่าว
ตรงๆ ความหวังของเจ้าคงไม่เป็นจริง”

“เพราะเหตุใด” รั้วหมื่นกะพริบตา ดวงตาพริ้วเล็กน้อย
อย่างไม่เข้าใจ

ฉุจวินหลั่นกล่าวว่า “อำนาจของฝ่ายชูกู่ยกเพยแข็งแกร่ง ยิ่งนัก ไทเฮา ฮูหยินหานเหมย ล้วนเป็นคนตระกูลไช่ เบื้องหลัง มีตระกูลไช่ที่มั่งคั่งหนุนหลัง อีกทั้งยังไม่รู้ว่าตระกูลไช่สนับสนุน ผู้มีความสามารถไว้มากเพียงใด ต่อให้ชูกู่ยกเพยล้มลงในตอนนี้ ตระกูลไช่ก็สามารถส่งหญิงสาวที่อายุน้อยกว่าเข้าวังมาแทนที่ได้ทันที”

นิ้วหมีนเบิกตากว้าง รวากับกำลังทำความเข้าใจกับสิ่งที่ ฉุจวินหลั่นกล่าว

ฉุจวินหลั่นกล่าวต่อ “อีกอย่าง ต่อให้ตระกูลไช่ไม่ส่ง คนใหม่มาแทนที่ชูกู่ยกเพย การจะล้มชูกู่ยกเพยได้นั้น ไม่ได้ขึ้นอยู่กับว่าเจ้าทำอะไร แต่ขึ้นอยู่กับว่าฝ่าบาททรงคิดอย่างไร ต่างหาก”

“ฝ่าบาททรงโปรดปรานข้ามาก หากทรงรู้ว่าลูกของข้า ถูกชูกู่ยกเพยทำร้าย พระองค์ย่อมต้องล้างแค้นให้ข้าแน่นอน!” นิ้วหมีนเซิดคางกล่าวอย่างมั่นใจเต็มเปี่ยม

ฉุจวินหลั่นยกมือกุมหน้าผาก

นี่แหละคือความล่ำพองเพราะได้รับความโปรดปราน

บทที่ 566 จุดยืน

“ฝ่าบาททรงเป็นประมุขแห่งแผ่นดิน โลกของพระองค์มิได้มีเพียงพื้นที่เล็ก ๆ อย่างวังหลัง พระองค์ต้องมองทั้งราชสำนัก หากฝ่าบาทจะกำจัดชูกุ้ยเฟย ก็เท่ากับต้องแตกหักกับตระกูลไช้ และวันนั้นต้องเป็นวันที่ไม่จำเป็นต้องพึ่งพากำลังทรัพย์ของตระกูลไช้อีกต่อไป เจ้าคิดว่าตอนนี้ฝ่าบาทยังต้องการกำลังทรัพย์ของตระกูลไช้อยู่หรือไม่” ฉู่จวินหลันเอ่ยอย่างอดทน

นิ้วหมั้นกะพริบตาถี่ครู่หนึ่ง ครุ่นคิดอยู่นาน ก่อนพึมพำว่า “ข้าไม่เคย...คิดเรื่องพวกนี้มาก่อนเลย ตอนนี้ฝ่าบาทกำลังก่อสร้างพระตำหนัก ยังต้องใช้เงินของตระกูลไช้จริงๆ”

“ใช่แล้ว เพราะฉะนั้นตราบไต่ที่ตำหนักยังสร้างไม่เสร็จ ชูกุ้ยเฟยก็ยังปลอดภัยไปอีกวัน แผนที่เจ้าจะใช้ลูกในครรภ์มากำจัดนาง ย่อมเป็นเพียงการเสียแรงเปล่า” ฉู่จวินหลันยิ้มบาง “เออละ อยากกินของดีๆ ก็ไม่จำเป็นต้องรีบร้อน วันข้างหน้ายังอีกยาวไกล ภายหน้าจะอยากกินเท่าไรก็มี อย่าให้กระทรบร่างกายจะดีกว่า”

นิ้วหมิ่นมองฉู่จวินหลันอย่างเหม่อลอย น้ำตาสองสาย
เอ่อคลอในดวงตา ใบหน้าเล็กซีตเผือด “แต่...ข้าใช้ผงหงฮวา¹
ไปแล้ว ลูกของข้าจะไม่ตายเปล่าหรือ”

ฉู่จวินหลันได้ยืนก็ถึงกับตกตะลึง รีบลุกขึ้นตรวจชีพจร
ของนิ้วหมิ่นทันที จากนั้นพยุงนางไปนอนบนเตียงอุ่นด้านข้าง
ตรวจดูท้องอย่างละเอียด

นางใช้ผงหงฮวาไปแล้วจริงๆ ...

ความโกรธสายหนึ่งพุ่งขึ้นในใจของฉู่จวินหลันราวไฟป่า
ลุกลาม หากคนตรงหน้าไม่ใช่นิ้วหมิ่น นางคงสะบัดมือทิ้ง
ปล่อยให้อีกฝ่ายเป็นตายตามยถากรรมไปนานแล้ว!

นางเข้าใจความลำบากใจของนิ้วหมิ่น แต่การที่อีกฝ่าย
ใช้ผงหงฮวาเองโดยไม่แม้แต่จะปรึกษา ทำให้นางโกรธยิ่งนัก

ต้องรู้ว่าในตอนแรกเป็นนิ้วหมิ่นที่มาขอร้องให้นางช่วย
นางจึงจัดยาบำรุงให้จนตั้งครรภ์มั่งกรได้ เพื่อรักษาครรภ์นี้ไว้

¹ หงฮวา หรือ ดอกคำฝอย เป็นสมุนไพรที่มีสรรพคุณกระตุ้นการไหลเวียนเลือด
และขับเลือด สตรีมีครรภ์ห้ามใช้

นางถึงกับปะทะกับชูก๊วยเฟยและสำนักหมอหลวงทั้งสำนักในวัง ทำให้ล่วงเกินผู้คนไปทั่ว ถึงตอนนี้ชูก๊วยเฟยยังคงเคียดแค้น และใช้ชายาไซ้มาแก้แค้นนางไม่หยุด

นางคิดมาตลอดว่านิ้วหมื่นเป็นทั้งสหายและพี่น้องที่ดี อีกทั้งยังรับปากไปอินไว้ จึงทุ่มเทอย่างสุดกำลัง

แล้วนิ้วหมื่นเล่า...อีกฝ่ายทำอะไรลงไป

ฝ่าบาทมอบหมายให้นางดูแลครรภ์ของนิ้วหมื่น และยังให้อีกฝ่ายมาพำนักอยู่ในจวน หากครรภ์นี้เกิดเรื่องขึ้น ไม่ใช่แค่นาง แม้แต่ทั้งจวนอ๋องก็คงถูกพัวพันไปด้วย แต่นิ้วหมื่นกลับคิดแต่จะใช้แผนโค่นชูก๊วยเฟย โดยไม่เคยนึกถึงนางหรือเซียวซวีเลยแม้แต่หน่อย

ในใจฉู่จวินหลันหมุนวนด้วยความคิดมากมาย ทว่าบนใบหน้ากลับไม่แสดงออกแม้แต่นิด แม้จะผิดหวังเพียงใด แต่นางก็ไม่ปล่อยให้ฝ่ายอื่นสังเกตเห็น

ฉู่จวินหลันลงมือฝังเข็มให้นิ้วหมื่นด้วยสีหน้าเคร่งขรึม แล้วถอนหายใจกล่าวว่า “อวี๋เฟย...”

นางยังพูดไม่ทันจบ นิ้วหมิ่นก็เอ่ยแทรกอย่างร้อนรน
“เป็นอย่างไร ลูกข้ายังอยู่หรือไม่”

ฉู่จวินหลันถึงกับพูดไม่ออกอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนกล่าวว่า
“ปริมาณที่เจ้ากินเข้าไปไม่น้อย ครั้งนี้ข้าทำได้เพียงพยายาม
รักษาให้เต็มที่ หากมีครั้งหน้า ต่อให้เป็นเซียนก็ช่วยไม่ได้
ที่สำคัญกว่านั้น ไม่ได้กระทบแค่เด็ก แต่อาจกระทบถึงร่างกาย
เจ้าเอง หากเจ้าไม่ดูแลครรภ์ให้ดี ยังทำอะไรสะเพร่าอีก ต่อไป
เจ้าอาจไม่มีโอกาสมีบุตรได้อีกเลย”

คำพูดของฉู่จวินหลันหนักหน่วงยิ่ง ที่เป็นเช่นนั้นก็เพราะ
นางไม่ต้องการให้นิ้วหมิ่นทำผิดซ้ำอีก

นิ้วหมิ่นได้ยินเช่นนั้นก็น้ำตาไหลพราก การให้กำเนิด
บุตรสำคัญต่อสนมในวังยิ่งนัก เรียกได้ว่าเป็นเส้นชีวิตก็ไม่ผิด
ความหวาดกลัวล้นทะลัก โถม สู่สูญเสียลูกหนึ่งคนยังพอทน
แต่หากไม่มีลูกได้อีกตลอดชีวิต ชีวิตภายนอกคงเหลือเพียง
ความมืดมน

“พี่หญิง ช่วยข้าด้วย ข้าจะไม่ทำอีกแล้ว ข้าจะดูแลลูก
คนนี้ให้ดี” นิ้วหมิ่นร้องไห้อย่างน่าสงสาร

ฉูจวินหลันถอนหายใจ ก่อนจะกล่าวด้วยสีหน้าอ่อนลง “อวีเฟยวางใจ ข้าจะทำได้ตามความสามารถ ทั้งรักษาลูกและปรับสภาพร่างกายให้ เพียงแต่เรื่องวันนี้...เกรงว่าจะปิดบังไว้ไม่ได้”

นิ้วหมื่นเบิกตากว้างด้วยความหวาดกลัว “ข้า...หากไม่ปิดบัง หากฝ่าบาทรู้ว่าข้าใช้ผงหงฮวา...”

ฉูจวินหลันยิ้มบาง “ตอนอวีเฟยใช้ผงหงฮวา ก็ควรนึกถึงปัญหานี้ตั้งแต่แรก ไม่ว่าจะกินเอง หรือมีคนใส่ลงในอาหาร”

ฉูจวินหลันเพิ่งพูดจบ แต่นิ้วหมื่นกลับเข้าใจในทันที รีบคว้ามือฉูจวินหลันไว้ “พี่หญิง อย่าโกรธข้าเลย ข้าถูกบีบคั้นจนจนตรอกจริงๆ ข้าคิดแล้วว่าจะอธิบายกับฝ่าบาทให้ดี ถึงเรื่องจะถูกเปิดโปง ข้าก็จะปกป้องท่าน”

ฉูจวินหลันพยักหน้าพร้อมรอยยิ้ม “อวีเฟยอย่าเพิ่งคิดมาก ตอนนี้ให้ข้าช่วยประคองครรภ์ให้มันคงก่อนเถิด”

“แต่ท่านไม่เรียกชื่อข้าแล้ว!” นิ้วหมื่นจับมือฉูจวินหลันแน่น

ฉู่จวินหลันถอนหายใจกล่าว “อวี๋เฟย ในฐานะสูงต่ำเป็นสิ่งที่มีอยู่จริงมาแต่เดิม อวี๋เฟยเป็นสนมในวัง ส่วนข้าเป็นเพียงภรรยาขุนนาง จะล้ำเส้นได้อย่างไร แต่อวี๋เฟยวางใจเถิดระหว่างข้ากับท่าน อย่างไรก็ตามก็ยังถือเป็นคนกันเอง ข้าไม่มีทางไม่คำนึงถึงความปลอดภัยของท่าน เรื่องนี้แม่ไม่ได้ทำร้ายเด็กในครรภ์ แต่อาจใช้เป็นโอกาสโจมตีฝ่ายตรงข้ามได้”

กล่าวจบ ฉู่จวินหลันก็ออกไปเรียกคนเข้ามา

นิ้วหมีมองแผ่นหลังของฉู่จวินหลัน ดวงตาเต็มไปด้วยความสำนึกผิด น้ำตาไหลพราก นางรู้ดีว่าการกระทำของตนทำร้ายจิตใจฉู่จวินหลัน แต่เดิมนางคิดว่าเรื่องนี้ไม่เป็นไร ฮองเต้โปรดปรานนางมาก ถึงเวลาขอเพียงอ้อนเล็กน้อย ฉู่จวินหลันก็คงไม่ถูกเอาผิด แต่ตอนนี้ดูเหมือนว่านางจะประเมินตนเองสูงเกินไป และประเมินนิสัยของฉู่จวินหลันต่ำเกินไป

นิ้วหมีนอดนิกย้อนไปถึงตอนที่พบฉู่จวินหลันครั้งแรกในห้องใต้ดินไม่ได้ ตอนนั้นอีกฝ่ายชัดเจนว่าเป็นตัวอันตราย แต่เพราะฉู่จวินหลันปฏิบัติตนางดีเกินไป นางจึงลืมหินนั้นไปเสียสนิท

ยิ่งคิดก็ยิ่งเสียใจและน้อยใจ นางจึงร้องไห้ไม่หยุด

ส่วนทางฉู่จวินหลัน เมื่อบอกเรื่องที่นิ้วหมื่นกินผงหงฮวา โดยไม่ได้ตั้งใจให้จื่อหยวน เสี่ยวสี และลี่เซียงรู้แล้ว ก็ทำให้ทุกคน หน้าซีดไร้สีเลือดทันที

“เป็นไปได้อย่างไร พวกบ่าวระมัดระวังเรื่องอาหารของ อวี้เฟยอย่างยิ่ง จะมีผงหงฮวาปะปนเข้าไปได้อย่างไร”

จื่อหยวนก็กล่าว “บ่าวตรวจดูยาบำรุงที่อวี้เฟยใช้อย่าง ละเอียด ไม่มีทางมีสิ่งอื่นปะปนแน่นอน แต่วันนี้อวี้เฟยอยากกิน ของอย่างอื่น สิ่งเหล่านั้นแม้บ่าวไม่ได้เป็นผู้เตรียมเอง แต่ใช้ เข็มเงินตรวจแล้วก็ไม่พบพิษนะเจ้าคะ”

ลี่เซียงสีหน้าเปลี่ยนไปทันที เอ่ยอย่างร้อนรน “บ่าว ออกไปซื้อของพวกนั้นเองจริง แต่บ่าวก็ติดอวี้เฟย ไม่มีทาง คิดทำร้ายเด็ดขาดเจ้าคะ!”

ฉู่จวินหลันพิจารณาสีหน้าของทั้งสามคน ก่อนจะดึง มือจื่อหยวนให้มายืนข้างตนแล้วกล่าวว่า “ตอนนี้สิ่งสำคัญที่สุดคือ รักษาครรภ์มังกร พวกเจ้าทำตามคำสั่งข้า บางทีอาจยังรักษา

ชีวิตไว้ได้ หากเกิดเรื่องอะไรขึ้นกับอวีเฟย์แล้วฝ่าบาทเอาผิด
ข้าอาจหนีไม่พ้น และพวกเจ้าก็อย่าหวังว่าจะรอด”

เหล่านางกำนัลหน้าซัดเผือด ในยามนี้ฉู่จวินหลันราวกับ
ฟางช่วยชีวิตเส้นสุดท้าย พวกนางจึงต่างพยักหน้าแสดงความ
ภักดี

“ซายาซื้อจื่อโปรดสังการ!”

ฉู่จวินหลันรีบเขียนเทียบยาส่งให้จื่อหยวนกับจื่อเยียนไป
เตรียมสมุนไพรด้วยตนเอง จากนั้นจึงบอกเสี่ยวสีกับลี่เซียงว่า
“พวกเจ้าไปเฝ้าของที่อวีเฟย์ใช้ในวันนี้ทั้งหมด ห้ามให้ใครมา
เก็บกวาด บางทีหลักฐานที่จะช่วยชีวิตพวกเจ้าอาจอยู่ตรงนั้น”

“เจ้าคะ”

ลี่เซียงกับเสี่ยวสี คนหนึ่งเป็นคนของซู่กู่ยเฟย์ อีกคน
เป็นคนที่ฝ่าบาทพระราชทานให้นั้วหมิ่น ต่างมีความคิดของ
ตนเอง การให้ทั้งสองไปเฝ้าของด้วยกัน จะช่วยรักษาสภาพเดิม
ไว้ได้ดีที่สุด อีกทั้งฉู่จวินหลันรู้ดีว่าผงหงฮวานนั้นนั้วหมิ่นกินเอง
คนทั้งสองย่อมระแวงกัน ต่างฝ่ายต่างอยากจับผิดอีกฝ่าย
จึงยังตั้งใจจับตาดูกันมากขึ้น

เช่นนี้นางก็จะมีเวลาในการรักษาครรภ์ให้นั่นหมิ่นมาก

พอ

บทที่ 567 รับสารภาพ

ฉู่จวินหลันกลับเข้าไปในห้องเพื่อฝังเข็มรักษาครรภ์ให้นัวหมิ่น จื้อยวนกับจื่อเยียนนำสมุนไพรและหม้อยามาพร้อมกันไม่นานก็ยกยาน้ำสีดำขมข้นขามหนึ่งเข้ามา

ฉู่จวินหลันพยงนัวหมิ่นลุกขึ้น “อวี๋เฟย ยานี้รสชาติไม่ดีนัก ท่านอดทนสักหน่อย”

นัวหมิ่นดวงตาแดงก่ำ เดิมอยากบอกฉู่จวินหลันว่า ‘ไม่ต้องเกรงใจข้าเช่นนี้’ แต่เมื่อคำพูดมาถึงปากกลับกลืนลงไปเสียก่อน ทุกอย่างเป็นสิ่งที่นางก่อขึ้นเอง จะโทษฉู่จวินหลันก็ไม่ได้

เมื่อนัวหมิ่นดื่มยาแล้ว ฉู่จวินหลันจึงให้นางเอนตัวลงพักผ่อน

“อวี๋เฟยอย่าคิดมาก พักผ่อนให้ดี เรื่องใดก็ค่อยว่ากัน หลังจากร่างกายท่านฟื้นตัวแล้วเถิด”

นิ้วหมื่นพยักหน้าทั้งน้ำตา “ข้าเข้าใจแล้ว เพียงแต่เรื่อง
ฝ่าบาท...”

“อวีเฟย เรื่องนี้ปิดบังฝ่าบาทไม่ได้ แม้ข้าจะอยากช่วย
ปิดบัง แต่รอบกายยังมีปาวและนางกำนัลมากมาย เพื่อเอาชีวิต
รอดแล้ว พวกเขาก็ต้องพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของตน ย่อมต้องไป
กราบทูลฝ่าบาทแน่นอน”

นิ้วหมื่นน้ำตาไหลพรากอีกครั้ง “ข้า...ข้ารู้ว่าตนทำผิด
แต่จะให้ฝ่าบาทรู้ไม่ได้ หากพระองค์รู้ว่าข้าใช้ผงหงฮวา ข้าคง...”

“พอเถิดอวีเฟย อย่าร้องไห้ ท่านพักผ่อนก่อน”

ฉูจวินหลันยิ้มบางก่อนจัดผ้าห่มให้นิ้วหมื่น

ขณะนั้นเอง สาวใช้ที่อยู่ด้านนอกก็รายงานว่า “เรียน
ชายาชื่อจื่อ ชูกั๊ยเฟยมาเจ้าคะ บอกให้ท่านรีบไปยังเรือนอิงชิว
เพื่อรักษาอาการปวดศีรษะของชายาใช้โดยด่วน”

ท่าทีของสาวใช้ผู้นั้นหยิ่งผยองยิ่ง ฉูจวินหลันเดิมก็มีโทสะ
อยู่แล้ว ยามนี้ยิ่งเพิ่มขึ้นอีกสามส่วน แต่ใบหน้ากลับสงบนิ่งไร้พิรุณ

นางยิ้มกล่าวกับนิ้วหมื่น “เกรงว่าการเรียกไปดูอาการปวดศีรษะจะเป็นเพียงข้ออ้าง เรื่องผงหงฮวาต่างหากที่เป็นเหตุจริง”

“แล้วจะทำอย่างไรดี” นิ้วหมื่นลูกพรวด เอ่ยอย่างร้อนรน “เหตุใดถึงแพร่เร็วเช่นนี้”

“พวกบ่าวกลัวต้องรับผิดชอบ จึงรีบรายงานเบื้องบนเป็นธรรมดา”

“แต่ซุกุ่ยเพยเรียกท่านทำไมกัน เรื่องนี้เดิมทีก็ไม่เกี่ยวกับท่าน!”

ฉูจวินหลันยิ้มบาง “ข้าเป็นคนดูแลครรภ์ของอวี๋เฟย เมื่อเกิดเรื่องย่อมต้องถามข้าเป็นคนแรก โชคดีที่ตอนนี้ท่านปลอดภัยแล้ว วางใจเถิด ข้าไปตอบคำถามซุกุ่ยเพยแล้วจะรีบกลับมา”

ดวงตาของนิ้วหมื่นเอ๋อคลอด้วยน้ำตาทันที นางรู้สึกละเอียดใจจนแทบไม่กล้ามองหน้าฉูจวินหลัน ความเสียใจถาโถมเข้ามา เพราะความไม่รอบคอบของนาง จึงทำให้เกิดเรื่องเช่นนี้

“ไม่ได้ ข้าเป็นคนทำ ข้าก็ควรเป็นคนไปพูดเอง ข้าจะไปกับท่านด้วย” นิ้วหมีนเปิดผ้าห่มจะลุดลงจากเตียง

ฉูจวินหลันเห็นว่านางทั้งร้อนใจและสำนึกผิดจริง จึงถอนหายใจพลางประคองให้นางนั่งลง

“อวี๋เฟยอย่าขยับเลย พักผ่อนให้ดีจะดีกว่า ก็เพราะยังอายุน้อย ร่างกายจึงฟื้นตัวได้เร็วเช่นนี้ หากเกิดปัญหาจนกระทบรากฐาน ต่อให้เป็นยาวิเศษก็ยากจะช่วยได้”

นิ้วหมีนหน้าซีดเผือด รีบพยักหน้าทั้งน้ำตา “ข้าเข้าใจแล้ว”

ฉูจวินหลันจึงลุกเดินออกจากเรือน เรียกจื่อเยวนกับจื่อเยียนแล้วมุ่งหน้าไปยังเรือนอิงชิวของชายาไซ้

เรือนที่อวี๋เฟยพำนักอยู่ไม่ไกลจากเรือนอิงชิว เพียงเลี้ยวผ่านประตูโค้งก็ถึง

เมื่อมาถึงหน้าประตู ก็เห็นชั้นที่สวมอาภรณ์สีเทาอ่อน ยืนเรียงรายอยู่สองฝั่ง